

PROTOKÓŁ
Z POSIEDZENIA KOMISJI W PRZEWODZIE
HABILITACYJNYM
DR. PIOTRA WIATROWSKIEGO

Kraków, dnia 23 września 2013 roku

Komisja w przewodzie habilitacyjnym dr. Piotra Wiatrowskiego w składzie:

Prof. dr hab. Maciej Zieliński - Przewodniczący Komisji

Prof. dr hab. Marian Filar – Recenzent

Prof. dr hab. Andrzej Zoll – Recenzent

Prof. dr hab. Kazimierz Zgryzek – Członek Komisji

dr hab. Włodzimierz Wróbel, prof. UJ - Członek Komisji

dr hab. Janusz Raglewski - Sekretarz Komisji

zgodnie z art. 18a ust. 8 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.) zebrała się w dniu 23 września 2013 roku na posiedzeniu jawnym w Krakowie z wniosku dr. Piotra Wiatrowskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego, celem przeprowadzenia obrad, przedstawienia recenzji sporządzonych przez recenzentów Komisji oraz zapoznania się z autoreferatem Wnioskodawcy, a w dalszej kolejności podjęcia uchwały zawierającej opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego.

Posiedzenie rozpoczęło o godzinie 11.00, a zakończono o godz. 11.45.

I. Obrady otworzył Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej Prof. dr hab. Maciej Zieliński. Poinformował, że nieobecny na posiedzeniu Komisji jest Prof. dr hab. Marek Mozgawa, który usprawiedliwił swoją nieobecność. Przewodniczący poinformował również, że wszystkie złożone w przewodzie habilitacyjnym dr. Piotra Wiatrowskiego recenzje (obejmujące zarówno dorobek naukowy Habilitanta, jak i samą rozprawę habilitacyjną) są pozytywne. Poprosił o wypowiedzi poszczególnych członków Komisji.

II. W pierwszej kolejności głos zabrał **Prof. dr hab. Kazimierz Zgryzek**. Zwrócił uwagę na wysoki poziom merytoryczny przedstawionych przez Habilitanta po doktoracie opracowań, a także na w pełni opanowane umiejętności warsztatowe. W ślad za jednym z Recenzentów, dorobek dr. Wiatrowskiego podzielić by należało na trzy części. Pierwsze dwa pola mają wyraźnie naukowy charakter (opracowania artykułowe oraz monografia habilitacyjna), zaś w trzecim mieści się książka pt. *Wprowadzenie do prawa polskiego*, która, co prawda nie może być oceniana w konwencji dorobku habilitacyjnego, jednak pełni ona istotną funkcję dydaktyczną. Dyskutant stwierdził, że trafnie zauważa w swej recenzji Prof. dr hab. M. Filar, iż najistotniejsze znaczenie ma przedstawiona przez Habilitanta monografia, która tworzy *solidny segment nauki prawa karnego materialnego*, co pozwala zaliczyć dr. Wiatrowskiego do *elitarnego grona najwybitniejszych znawców tego problemu*. Biorąc pod uwagę zarówno dorobek naukowy dr. Wiatrowskiego, jak i jego monografie, niewątpliwie - w ślad za prof. Filarem - określić go można mianem badacza o najwyższych kwalifikacjach, zaś jego monografia stanowić może dowód jego kompetencji erudycyjnych oraz analitycznych.

Prof. dr hab. Kazimierz Zgryzek podzielił także przychylne stanowisko wyrażone przez Prof. dr hab. Marka Mozgawę w Jego recenzji, zwracając uwagę, że Habilitant niewątpliwie powinien wykazywać niekiedy większą odwagę w formułowaniu i obronie własnych poglądów. Podkreślił również ogrom wykorzystanych w rozprawie judykatów Sądu Najwyższego, co sprzyja dobrej orientacji w orzecznictwie tego Sądu. Prof. dr hab. Kazimierz Zgryzek podkreślił, iż rozprawa habilitacyjna jest dowodem niezwyklej pracy i wysiłku Habilitanta w zakresie szczegółowych analiz badanych, prawie 180 judykatów Sądu Najwyższego. W pełni trafnie dr Wiatrowski przywiązuje, w ślad za Sądem Najwyższym, istotne znaczenie dla funkcyj „i”, „oraz”, „lub”, „albo”. Niewątpliwie nie wszystkie poglądy Autora są godne akceptacji, niestety zdarzyło się mu także istotne potknięcie warsztatowe (na co zwraca uwagę w swej recenzji Prof. dr hab. A. Zoll), jednak w żadnej mierze nie oznacza, że rozprawa habilitacyjna i dorobek naukowy dr. Piotra Wiatrowskiego nie stanowią istotnego wkładu w rozwój nauki prawa karnego w ogóle, i prawa karnego materialnego w szczególności. Według Prof. dr hab. Kazimierza Zgryzka należy podzielić stanowisko wszystkich recenzentów, którzy puentując swoje wywody przyjęli, iż dorobek

Habilitanta obejmuje szerokie spektrum zagadnień i że zostały w nim poruszone kwestie istotne zarówno dla nauki, jak i orzecznictwa, zaś problemy stawiane są oryginalnie, tak też są rozwiązywane. Także ta sfera działalności naukowej Habilitanta pozwala przyjąć, iż dorobek ten jest wystarczający i spełnia te wymagania, które dla celów przewodu habilitacyjnego spełnić powinien.

III. W dalszej kolejności Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej udzielił głosu **Dr hab. W. Wróblowi, prof. UJ**. Na wstępie swojej wypowiedzi stwierdził, że podziela wnioski zawarte w sporządzonych w przewodzie habilitacyjnym recenzjach. Rozprawa habilitacyjna spełnia kryteria wymagane od tego typu prac. Nie ma ona zresztą swojego odpowiednika w polskiej literaturze karnistycznej. Zwrócił również uwagę, że punkt wyjścia rozważań zawartych w pracy stanowi wykładnia dokonywana przez jeden z organów. Jego zdaniem coś co miało porządkować rozważania, stanowi trochę słaby punkt. Można bowiem powiedzieć, że mamy tyle Sądów Najwyższych, ile jego składów orzekających. W tej sytuacji twierdzenie o tendencji, o ukształtowanej linii orzeczniczej, zwłaszcza w zakresie wykładni, jest bardzo utrudnione. Stosunkowo mało jest bowiem orzeczeń, w których zawarta byłaby pogłębiona refleksja. Próba uporządkowania tego chaosu jest niezwykle trudna. W takiej sytuacji trudno jest budować kategorię tezy odnośnie do reprezentowanego sposobu wykładni. Habilitantowi było bardzo trudno przedstawić jakiś model wykładniczy, gdyż sam Sąd Najwyższy go nie ma. Nie jest to zresztą zarzut wobec Habilitanta, gdyż przedmiot analizy jest taki, który nie da się opisywać.

IV. W dalszej kolejności Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej udzielił głosu **Dr hab. Januszowi Raglewskiemu**. W swojej wypowiedzi podzielił również pozytywne wnioski zawarte w opracowanych w przewodzie habilitacyjnym recenzjach. Zwrócił uwagę na ogrom materiału badawczego, jaki Habilitant przeanalizował. Rozważając każde zagadnienie, Autor rozprawy stara się rzetelnie przedstawić racje przemawiające za poszczególnymi stanowiskami argumentacyjnymi. Można jedynie podnieść zastrzeżenie, że powinien bardziej odważnie prezentować własne poglądy w rozważanych kwestiach. Jakkolwiek trudno nie zgodzić się z wypowiedzianymi podczas posiedzenia Komisji uwagami Dr hab. W. Wróbla, prof. UJ, to jednak recenzowana rozprawa habilitacyjna z całą pewnością ma duże znaczenie dla praktyki stosowania prawa. Nie może budzić również żadnych wątpliwości, że pozostały dorobek Habilitanta zasługuje na pozytywną ocenę. Podkreślić wypada przede wszystkim jego wielowątkowość.

V. W dalszej kolejności Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej udzielił głosu **Prof. dr hab. Marianowi Filarowi**. W swojej wypowiedzi zwrócił On uwagę na trzy kwestie. Po pierwsze, Sąd

Najwyższy można określić, jako syntezę orzecznictwa. W obecnym czasie występuje tendencja do populizmu, nadprodukcji norm prawnokarnych. Aby to wszystko można było właściwie ująć, próbuje się tworzyć zasady wykładni prawa karnego, które obecne są w orzecznictwie Sądu Najwyższego. I jest to słuszne. Z kolei oceniając sylwetkę Habilitanta, Prof. dr hab. Marian Filar stwierdził, że ma zadatki na to, iż będzie się dalej rozwijał. Bierze czynny udział w tworzeniu teorii prawa karnego. Ma dobrze opanowany warsztat. Jest znakomitym nauczycielem akademickim, o czym świadczy między innymi opracowanie podręcznika prawa karnego dla studentów innych kierunków studiów. Wreszcie, trzecim elementem – który zresztą najbardziej zaimponował Prof. dr hab. Marianowi Filarowi - to aktywność Habilitanta. Nie chodzi przy tym wyłącznie o aktywność ściśle naukową, lecz także pełnienie funkcji organizatora różnych przedsięwzięć naukowych, współpracy z zagranicą, w celu stworzenia lepszych warunków dla młodych pracowników naukowych. Kończąc swoją wypowiedź, Prof. dr hab. Marian Filar skonkludował, iż Habilitant stanowi przykład wzorcowego młodego uczonego w dziedzinie prawa.

VI. W dalszej kolejności Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej udzielił głosu **Prof. dr hab. Andrzejowi Zollowi**. Nawiązując do samej osoby Habilitanta, zwrócił On uwagę, że dr P. Wiatrowski uzyskał swoje osiągnięcia w trochę nietypowych warunkach. Jakkolwiek był uczestnikiem seminarium doktorskiego prowadzonego przez Prof. dr hab. Kazimierza Buchałę, to jednak nie był nigdy pracownikiem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od samego początku swojej aktywności naukowej związał się ze środowiskiem prawniczym obecnego Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. W zespole prawników, który tam pracuje był dosyć osamotniony, gdyż zespół nastawiony jest bardziej cywilistycznie. Habilitant uczestniczył w zebraniach naukowych Katedry Prawa Karnego UJ. Na podkreślenie zasługuje zatem to, że warsztat naukowy został sam przez Habilitanta wypracowany, bez stałego wsparcia. Druga kwestia, na jaką zwrócił uwagę Prof. dr hab. Andrzej Zoll, to fakt, iż rozprawa habilitacyjna dr. P. Wiatrowskiego nie stanowi pierwszej tego typu pracy w polskiej literaturze prawa karnego. Profesor był już bowiem wcześniej recenzentem w przewodzie habilitacyjnym, który zakończył się nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego, tym niemniej rozprawa dr. P. Wiatrowskiego jest dużo lepsza. Ta inna praca miała wymiar jedynie teoretyczno-prawny, nie odpowiadając na pytanie, jak dana kwestia z zakresu prawa karnego została zinterpretowana przez Sąd Najwyższy. Prof. dr hab. Andrzej Zoll zaznaczył, że już kilku sędziów Sądu Najwyższego z dużym uznaniem wypowiedziało się o rozprawie habilitacyjnej dr. P. Wiatrowskiego. Konkludując swoją wypowiedź stwierdził, że zdecydowanie opowiada się za uzyskaniem przez dr. P. Wiatrowskiego stopnia naukowego doktora habilitowanego.

VII. W dalszej kolejności głos zabrał Przewodniczy Zespołu Habilitacyjnego **Prof. dr hab. Maciej Zieliński**. Na wstępie stwierdził, iż zajmuje się wykładnią prawa od roku 1969. W początkowym okresie swojej aktywności naukowej interesowała Go problematyka prawa karnego i z tych dwóch powodów rozprawa Habilitanta jest mu bardzo bliska. Jego zdaniem na podkreślenie zasługuje wręcz niebywała wartość metodologiczna rozprawy habilitacyjnej dr. P. Wiatrowskiego. Na ogół bowiem autorzy, którzy nawiązują do empirii, najpierw stawiają tezę badawczą, aby w dalszej kolejności poszukiwać wyłącznie tego, co taką tezę potwierdza. W tym przypadku Autor przedstawia przy poszczególnych zagadnieniach możliwe kierunki interpretacyjne. Przy takim ujęciu mamy zachowany pełen obiektywizm. Mając powyższe na względzie, podnoszony zarzut, że Habilitant w swojej pracy nie zawsze prezentuje własny pogląd nie jest w pełni zasadny. Czyniąc w ten sposób, zachowuje obiektywizm do tego, co uczynił w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy. W teorii prawa nie jest to pierwsze podejście do badania orzecznictwa w ten sposób. Z kolei w prawie karym jest to pierwsza tego typu praca. Przyjęcie takiej metodologii pozwala na zauważenie występujących w judykaturze, we wszystkich składach Sądu Najwyższego, tendencji. Pozwala na orientację, jaki pogląd zyskał przewagę. Jest pełny uznania dla rozprawy habilitacyjnej, traktując ją jako wzorzec prac tego rodzaju.

VIII. Wobec braku dalszych uwag członków Komisji Habilitacyjnej, przystąpiono do głosowania nad uchwałą w sprawie nadania dr. Piotrowi Wiatrowskiemu przez Radę Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych.

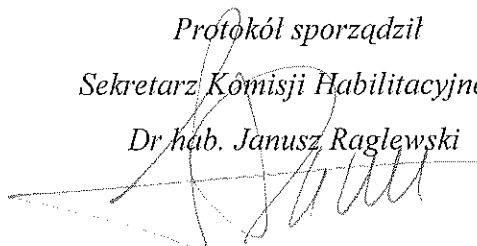
IX. Na polecenie Prof. dr hab. Macieja Zielińskiego, Sekretarz Komisji Habilitacyjnej Dr hab. Janusz Raglewski odczytał projekt uchwały opracowany przez Przewodniczącą Komisji. Po jej odczytaniu wszyscy członkowie Komisji Habilitacyjnej w głosowaniu jawnym głosowali za przedstawioną im propozycją uchwały wyrażającą pozytywną opinię o wniosku o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego dr. Piotrowi Wiatrowskiemu. Uchwała Komisji Habilitacyjnej tej treści została zatem podjęta.

X. Wobec braku dalszych głosów, Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej zamknął obrady.

Protokół sporządził

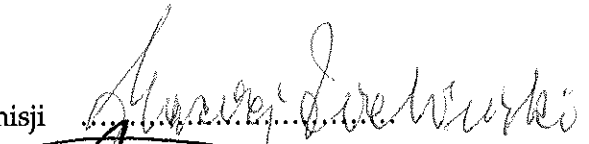
Sekretarz Komisji Habilitacyjnej

Dr hab. Janusz Raglewski

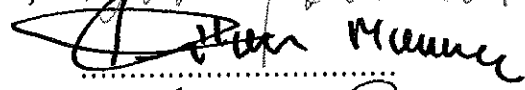

Podpis:

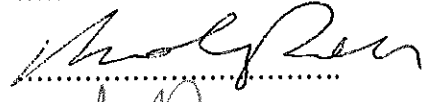
Prof. dr hab. Maciej Zieliński - Przewodniczący Komisji

Prof. dr hab. Marian Filar - Recenzent

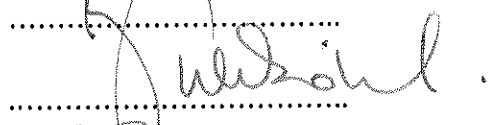
Prof. dr hab. Andrzej Zoll - Recenzent

Prof. dr hab. Kazimierz Zgryzek - Członek Komisji

dr hab. Włodzimierz Wróbel, prof. UJ - Członek Komisji

dr hab. Janusz Raglewski - Sekretarz Komisji

